

інструменти прямого впливу, серед яких: лізінг, факторинг, форфейтинг, оптимізація обороту товарно-матеріальних цінностей, оптимізація інвестиційних програм, скорочення витрат часу та інші. До радикального інструментарію реструктуризації можна віднести реінжиніринг процесів інноваційного розвитку та комплексний аутсорсинг (дунсайзінг) [2].

Оцінка ефективності реалізації стратегічних карт реструктуризації системи управління інноваційним розвитком підприємства проводиться за двома напрямками: переміщення підприємства в кращий сегмент матриці «фінансово-економічний стан – результативність інноваційної діяльності – тип корпоративних зв'язків» та приріст доходу від реалізації інноваційної продукції. Для її проведення використовують математичний апарат імітаційного моделювання - штучні нейронні мережі класу MLP, який дозволяє більш точно прогнозувати поведінку підприємств та очікуваний приріст інноваційного доходу в результаті запровадження заходів реструктуризації.

Список літератури: 1.Ткаченко М. О. Теоретико-методичний підхід до проведення реструктуризації системи управління процесом інноваційного розвитку промислового підприємства / М. О. Ткаченко // Бізнес-Інформ. – Харків : ХНЕУ, 2014. – № 12. – С. 193–199. 2.Ільїна С. Б. Контролінг процесів господарської діяльності в харчовій промисловості : навч. посібник / С. Б. Ільїна, Т. С. Журба. – Київ : Професіонал, 2008. – 592 с.

СТРОКОВ Є.М., канд.екон. наук, доцент

ВИЗНАЧЕННЯ ЦІЛЕЙ ПІДПРИЄМСТВА, ЯК ЕФЕКТИВНИЙ КРОК ДО АКТИВІЗАЦІЇ ЙОГО ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ

Військовий конфлікт, зупинка та руйнуванням багатьох промислових підприємств значно посилили наслідки світової фінансової кризи в Україні, їх негативний вплив на стан української економіки [1], не тільки призвів до банкрутства значної кількості промислових підприємств, а й сповільнив темпи розвитку національної економіки в цілому. На це свідчать й досить низькі місця, що сьогодні займає національна економіка у рейтингах світових організацій, які оцінюють економічний розвиток. Це викликало необхідність проведення структурних змін і формування нових стратегій розвитку як країни, так і окремих підприємств.

Сучасні теорії наздоганяючого розвитку базуються на

інноваційній парадигмі, тому активізація суб'єктами господарювання інноваційних процесів стає в підґрунті забезпечення стійкого розвитку не тільки певного підприємства, а й національної економіки в цілому. Такий підхід передбачає реформування форм і методів управління підприємствами зважаючи на високий ступінь невизначеності зовнішнього середовища, що обумовлюється високою плінністю факторів, які визначають його стан, та носять як системний, так і інституціональний характер: постійні зміни законодавства та нормативних актів, обмеженість фінансових та енергетичних ресурсів, їх висока вартість, циклічність макроекономічної кон'юнктури та ін. [2]; та внутрішніми проблемами, які пов'язані із застарілими способами, формами і технологіями управління, «консервативністю» менеджменту.

Отже, запровадження та активізація інноваційних процесів є основним важелем подолання наслідків кризи та визначає необхідність формування нових систем і механізмів управління підприємством.

В основі управління інноваційним розвитком підприємства полягає система цілепокладання. Існує велика кількість критеріїв класифікації цілей, але в рамках дослідження доцільно зупинитися на класифікації цілей за критерієм їх відповідності рівням управління, за яким цілі розділяються на стратегічні, тактичні та операційні. Можна стверджувати, що що управління інноваційним розвитком підприємства базується на встановленні системи цілей яка зв'язує поточну ефективність його діяльності та забезпечення розвитку у стратегічній перспективі (рис. 1).

Управління процесом інноваційного розвитку промислового підприємства є безперервним процесом, на вході і виході якого відбувається оцінка його ефективності у відповідності до цільових критеріїв, якими є: скорочення тривалості інноваційних процесів, підвищенні ефективності, стійкості та результативності.

Планування та встановлення цілей підприємства – це процес, що передбачає визначення ключових компетенцій суб'єкта господарювання, аналіз ефективності його поточної діяльності, визначення перспективних напрямів розвитку, та оцінку їх ресурсозабезпеченості.

Цілі підприємства є базовою складовою формування інноваційної політики підприємства, складають основу для формування функцій управління, слугують базою планування та побудови організаційно-функціональних структур управління; формування системи мотивації; вони визначають критерії контролю та оцінки результатів діяльності [3].

Рис 1 - Схема взаємозв'язку елементів, що визначають інноваційний розвиток підприємства

Список літератури: **1.** Глобальна економічна криза 2008 – 2010 років: світовий досвід та шляхи подолання в Україні : монографія / В. П. Антонюк, С. С. Аптекар, Н. А. Балтачаєва ; під заг. ред. В. І. Ляшенка. – Донецьк : Юго-Восток, 2010. – 414 с.; **2.** Мейер М. Оценка эффективности бизнеса : пер. с англ. / М. Мейер. – М. : ООО «Вершина», 2004. – 240 с.; **3.** А.А. Пилипенко Менеджмент : [учебник] / Пилипенко А.А., Пилипенко С.М., Отенко И.П. – Х. : ВД «ИНЖЕК», 2005. – 457 с.; **4.** Строчков Є.М. Теоретико-методичні аспекти

розробки сценарного підходу до формування інноваційної політики розвитку промислових підприємств / Є.М. Строков, О.В. Манойленко // Дослідження та оптимізація економічних процесів: монографія / за ред. О.В. Манойленко, В.О. Матросової. – Х. : «Цифрова друкарня №1», 2012. – 485 с. – С. 239 – 262.; **5.** *Строков Є.М.* Формування методичного підходу фінансової оцінки реалізації цілей інноваційної політики підприємства / Є.М. Строков, О.В. Манойленко // Вісник Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут». Технічний прогрес і ефективність виробництва. – Харків : НТУ «ХПІ». – 2013. – №21(994). – С. 135–146